

ство-то (Мат. 9; 35). Когато Исусъ отпраги дванадесетъ-тъ апостола, най напредъ той имъ заповѣда да проповѣдватъ (Мат. 10; 6), и тѣ споредъ неговъ-тъ заповѣдъ, ся прѣдадохъ на тѣхъ службѣ и ходяхъ отъ село на село, та проповѣдвахъ Евангеліе-то (Лук. 9; 6). Най послѣдния-та Исусова заповѣдъ на апостола-тъ бѣше: “Идѣте по всечкый-тъ свѣтъ, и проповѣдайте Евангеліе-то на всякъ тварь” (Мар. 16; 15), и отъ дѣянїя-та на апостола-тъ можемъ да научимъ съ какъ ревностъ тѣ испълнявахъ тѣхъ длѣжность. Апостола-тъ не прѣстанувахъ да учатъ и да благовѣстуватъ за Исуса Христа въ храмъ-тъ и по кѣщи-тъ” (Дѣя. 5; 42). “Проповѣдувахъ всякъдѣ” (Мар. 16; 20). Павелъ рече: “Тежко ми, ако не благовѣстнувамъ” (1 Кор. 9; 16). И въ други мѣста той учи, че най голѣма-та длѣжность на священницы-тъ е да благовѣстуватъ Слово-то Божіе.” Рим. 10; 13-15. 2 Тим. 4; 1, 2.

Исусъ не ги испроводи ниго да крыщаватъ ниго да вършатъ нѣкои церковны обряды, но да проповѣдватъ. Павелъ казва: “Защото не ня е проводилъ Христосъ да крыщавамъ, но да проповѣдувамъ Евангеліе-то. Защото слово-то за кръсть-тъ на тѣзи, които погынуватъ е безумство, а за насъ които ся спасаваме е сила Божїя” (1 Кор. 1; 17, 18). “Благоволи Богъ чрѣзь безумство-то на проповѣдь-тъ да спасе върующы-тъ” (1 Кор. 1; 21). Отъ тѣзи думы става явно че Божїя-та сила дѣйствува за спасеніе-то на чловѣцы-тъ чрѣзь проповѣданіе-то на Евангеліе-то и слѣдователно че за